

Неговъ тѣ походъ по Египетъ приличалъ на триумфаленъ вървежъ : отъ умраза къмъ персидско то иго, сички тѣ Египтены съ вѣсторгъ приемали побѣдителя. Въ замѣна на разсыпаня Тиръ, Александръ основалъ при западни тѣ ниловы устїа, новъ градъ, нареченъ въ негова честь *Александрїа*, който наскоро станѣлъ стоварно мѣсто на всемирна та търговїа.

Къмъ западъ отъ Египетъ, срѣдъ пѣсеклива та пустыня, нахождалъ са единъ Оазисъ (тоестъ малко значно пространство земя, прохладявано отъ вода и осѣнявано отъ финиковы и масличны дръвья) — *Аммонїй*, сега *Сива*. Тамъ отъ най древни тѣ времена имало храмъ на *Юпишера-Аммона*. Жрецы тѣ на този храмъ, като делфійски тѣ жрецы, славяли са съ висока та си мѣдрость, — за тѣхъ казвали, че ужъ презъ тѣхны тѣ уста самъ богъ Юпитеръ открыва бѣдуще то. Имало преданїе, че ёще Персей, Геркулесъ и други тѣ герои на древность та прїели въ храма на Юпитера-Аммона мѣдры предсказанїа. Александръ, който почиталъ себеси за герой не по-долень отъ други тѣ, намислилъ да навѣди този храмъ. Пѣтуванье то за тамъ было съвсѣмъ затруднително, Първы тѣ два дни были ёще за търїѣнье; но таквызи пустыни ни Александръ, нито неговы тѣ войны ёще никога не были виждали. Колкото по-наделечъ отхождали тѣ по туй пѣсчано море, толкозь по нестерпима ставала жега та : нѣмало да са види ни дръвья, ни земя, ни най малка слѣда отъ растителность. Вода та, която носяли на себеси камилы тѣ, сичка та са свършила, и нити капка было възможно да са намѣри на горещїа пѣсѣкъ. За добра тѣхна честь прихванѣлъ малкъ дѣждець : жедно гѣлтали Гърцы тѣ прохладителна та влага, като си подлагали право на горѣ уста та подъ падалы тѣ отъ небе то капки. Четыри дни вървѣла войска та по пустыня та ; при приближаванье то до цѣль та на пѣтя имъ, ѳрякъ отъ враны имъ былъ водачь. Най послѣ, желанїе то на Александра са испѣлнило : той достигнѣлъ